

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613712928/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Måltid, da de atter saae en Munk nærme sig imellem Træerne, i hvilken de dog snart gienkendte Pater Vincent. Han gik langsomt frem, og syntes besværet af Heden, hans Aasyn var blegt, hans Skoe vare forslidte, ligesom Apostlernes Sandaler, og Veiens Støv bedækkede hans lange Kaabe.

Alexandra, Leontine og selv Emilie reiste sig, da han nærmede sig, og bade ham tage Plads hos dem. »Gierne.« svarede han, »dog kan jeg ikke dvæle længe, jeg har vandret over Heden og giennem Skoven, jeg har fulgt Sporene af Deres Vogn, jeg spurgte mig for hos de Mødende, paa det jeg kunde finde Dem.« — »Nu, saa sæt dig ned, og spiis og drik, ærværdige Fader!« sagde Czernim. — »Jeg ønsker Intet for mig selv,« svarede Munken, »men der boer en Kvinde paa Heden, nærved Deres eget Slot, det er for hendes Skyld, jeg kommer.« — »Hvad trænger da hun til?« spurgte Emilie. — »Hendes Nød er snart forbi,« svarede Munken, »thi hun lever maaskee ikke til næste Morgen, men to blege Børn staae ved hendes Leie, og smægte efter jordisk Næring, efter en ringe Deel, af de Smuler, der falde fra den Riges Bord.«

Neppe vare disse Ord udtalte, førend de tre Damer kappedes om at forsyne Broder Vincent med Alt, hvad de kunde undvære. »Nok, nok, mine Venner!« sagde han endelig, »Gud vil giengielde den, der lindrer sine Brødres Nød.«

»Kan hun ikke bruge Penge?« spurgte Casimir og kastede et Guldstykke paa Bordet; dette var et Vink, som Alle fulgte, og en lille Sum Penge blev bunden sammen i et Tørklæde, og overleveret til Munken, kun Czernim sad ganske rolig, og yttrede ingen Lyst til at give det Mindste.

»Er De da den Eneste, hvis Hierte er tillukket for den Ulykkelige?« spurgte Alexandra, og Alle saae forundrede paa ham. — »Ja mit Hierte er tillukket, og jeg giver ikke en halv Skilling,« sagde Czernim.